

zisiyle yepyeni bir çığır açıldı. Bu diziye yöneten kadro Batıcı ideolojiye karşı, pre-kapitalist Osmanlı kültürünü yaymaya özel bir ağırlık vermekle görevli bir ekipti. 12 Mart döneminin egemen sınıflar içi kavgaları arasında bu kadroya işten el çektiler.

Önümüzdeki dönemde devlet eliyle yapılan yayınlarda gene eski Batıcı-laik tutumun ağırlıkta olacağını, ama Türkiye'deki pre-kapitalist kesim'in ekonomik-politik yapıyla bütünleşmesi ve rejimin parçası haline gelmesi oranında, yerli-ulusal gelenek adına, Batılı kültürle Osmanlı-Türk kültürünün kaynaştırılmasına çalışılacağını tahmin edebiliriz.

Gelişen sosyalist düşünceye karşı bir burjuva ideolojisi olan Kemalizm'in çağdaştırılması yeni yayın politikasının temel ilkesi olacaktır. Kemalizm pozitivizmden kavnaklanan bir ideolojidir ve pozitivizmin ise çağdaş burjuva dünyasında bile yerli kalmamıştır. Bu nedenle, egemen çevreler ideolojik bakışlarında önemli revizyonlar yapmak zorunluluğu ile yüz yüze gelmişlerdir.

Önümüzdeki günlerde egemen sınıflar arası çekişmenin siyasi düzeyde billurlaşma biçimine göre devlet yayınında ne tip ideolojilerin ağır basacağı sorunu belli değişiklikler gösterebilir. Türkçü-Osmanlıcı, pek fazla revizyon görmemiş Kemalist, ya da çağdaş Batı'ya daha yakın sibernetikçi, strüktüralist, v.b. ideolojilere ağırlık verebilir. Ne var ki, bütün bu görece ağırlıklara karşın, temelde değişmeyecek özellik, yayınların anti-marksist olmasıdır.

II. Türk Yayın Kongresi bu genel hazırlığın ön çalışmalarından biri olarak değerlendirilmeli, buradan kural-dışı olarak geçirilmiş olumlu temenni kararlarının gerçekten ciddiye alınması umulmamalıdır. ■

«MİLLİYETÇİ CEPHE», SEÇİM VE TRT

Demokrasi sorunu ve bunun kavgası günün siyasi ortamını

özetliyor. Türkiye, demokrasiyi savunanlar ile demokrasiye saldıranlar arasındaki çatışmanın sarsıntılarını en uzak köşelerinde bile duyuyor. Siyasî gerilim artmış, halk eskisiyle karşılaştırılmayacak kadar politikleşmiş durumda. Milliyetçi Cephe her yerde saldırıyor; Faşizmin iktidarda olduğu, yasaları kendi yaptığı zamanlarda bile, kendi yasalarına uyamadığını yakından izlemiştik. Bugünün ortamında ise sağ cephe yasa, akıl, mantık, insanlık hiçbir şey tanımıyor.

Milliyetçi Cephenin bu dönemdeki boy hedeflerinden biri doğal olarak TRT'dir. Bunun nedeni TRT'nin «sol» olması değil, sadece «tarafsız» olmasıdır. (Ama böyle olması, TRT'nin böyle kızıymış bir kavgada «sol» dan eleştirilmesini hiçbir şekilde gerektirmez). Çünkü Türkiye'nin gerçekleri artık öyle bir nitelik almıştır ki, «tarafsızlık» bazılarında «sosyalizm» gibi görünmektedir.

Bu nedenle Milliyetçi Cephe, gitikçe kaçınılmazlaşan seçime bu TRT ile girmemek için can havliyle uğraşmaktadır. TRT'nin birkaç toplumsal temalı programının seyircide yarattığı olumlu dikkat ve etkiye Milliyetçi Cephe partilerinin tahammülü yoktur. İkinci Dünya Savaşı'nı, Nazilerin, Faşistlerin iktidara gelişini gösteren filmler Milliyetçi Cephe'nin oldukça yakın plandan çekilmiş fotoğrafları gibidir.

Sol karşısında birleşip kükröyen Milliyetçi Cephe, kendi içinde çelişkilerle doludur. 1960 sonrasında Türkiye egemen sınıflarının arasında beliren, kolay kolay giderilemez ayrılıklar, bu cephe içerisinde yok olmuş değildir. Bu bakımdan Milliyetçi Cephe yalnızca sola karşı bir iktidar mücadelesinin siyasi aracı değil, aynı zamanda sağın kendi içindeki iktidar mücadelesi ve hiyerarşi tesbitinin arenasıdır.

Seçim sağ partiler için herhalde bir bozaun olacaktır. Ecevit, yurt içindeki «vetkill ve etkill» çevrelere burluvazinin ağırlıklı bir kesimine kendini kabul et-

tirmiştir. Halk desteğini kazanmıştır. Dış çevreler de geleceğin devlet adamı olarak onu tanımaktadır. Bütün bu güç ve desteklerle Ecevit, herhalde seçimi zorunlu kılacak ve kazanacaktır.

CHP'nin seçimi kazanması, bugünkü barut fıçısını andıran ortamda belli bir rahatlama imkânı yaratabilir. Ancak, bundan sonraki gelişmeler bize şimdi olanlardan daha önemli ve daha tehlikelidir. Çünkü CHP, «sol»u temsil ederek iktidara gelecek, sosyal demokrasinin utopizmi yüzünden gireceği açmazlar bir ölçüde «sol»un sırtına yüklenecek, bu arada faşizm güçlenme fırsatı bulacaktır. Sosyalistler için çözüm, yalnız CHP'ye yüklenmeye ağırlık veren bir strateji değildir. Öte yandan, sosyal demokrasinin vebalini de çekemezler. Böyle bir durum, sosyalistlerin şimdiye kadar yaptıkları gibi tekyanlı ve kısa-vadeli politik tutumları bırakmalarını, karmaşık bir dünya ve karmaşık bir toplumun gerektirdiği esnek politik tutumu benimsemelerini zorunlu kılmaktadır. Buhranlı dönemlerde, çaresiz kalan sosyal demokrat iktidarların Nazizm'e, Faşizm'e nasıl ortam hazırladığı unutulmamalıdır. Öte yandan, her önemli olayda kendi solundakileri yalnız bırakmanın ne gibi sonuçlar verdiğini CHP'liler de belki hatırlamak gereğini duyarlar. ■

DEMOKRATİK KURULUŞLAR VE DEMOKRATİK MÜCADELE

Geçtiğimiz Şubat ayında TÖB- DER'in sendikalaşma isteğini ve faşizme karşı tavrını duyurmak amacıyla yaptığı toplantılara yönelen saldırılar, demokrasî sorunu çevresinde odaklaşan mücadelenin Türkiye'nin siyasi hayatındaki önemini kanıtlayan pek çok olaydan biri oldu. Demokrasi mücadelesi, sosyalizm mücadelesinin, sadece taktik nitelikte değil, aynı zamanda özünü de belirleyen ayrılmaz bir parçasıdır. Bugünün Türkiye'sinde ise, vatan olarak bütün yurt vüzevinde ve dikey olarak bütün kurumlarda